

MORGAN MATSON

Een nieuwe zomer,
een nieuw begin

Ik deed de deur van mijn slaapkamer op een kier om te zien of de gang leeg was. Pas toen ik dat zeker wist hing ik mijn tas om mijn schouder, deed de deur zachtjes achter me dicht en rende daarna met twee treden tegelijk de trap af naar de keuken. Het was negen uur 's ochtends. Over drie uur zouden we naar het huis aan het meer vertrekken en ik liep weg.

Het aanrecht lag bedolven onder de vele 'wat moet ik nog doen'-lijstjes van mijn moeder, tassen vol etenswaren en voorraden en een doos met mijn vaders oranje medicijnflesjes. Ik probeerde ze te negeren terwijl ik de keuken door liep, op weg naar de achterdeur. Ik was al jaren het huis niet meer uit geslopen, maar ik had het gevoel dat het net zoiets was als fietsen. Dat had ik trouwens ook al jaren niet meer gedaan, bedacht ik nu. Maar ik was die ochtend zweetend wakker geschrokken, met bonkend hart en de onbedwingbare neiging om ervandoor te gaan. Ik wist zeker dat alles beter zou gaan als ik ergens anders was, waar dan ook, maar niet hier.

'Taylor?'

Ik verstijfde, draaide me om en zag mijn zusje Gelsey van twaalf aan de andere kant van de keuken staan. Ze had haar pyjama nog aan, een heel oude met glinsterende spitzen erop, maar haar haar zat al in een perfecte knot.

‘Wat?’ vroeg ik. Ik deed een stap bij de deur vandaan en probeerde er zo nonchalant mogelijk uit te zien.

Ze fronste en haar blik bleef even aan mijn tas haken voor ze me weer aankeek. ‘Wat ben je aan het doen?’

‘Niks,’ zei ik. Ik leunde tegen de muur en hoopte maar dat het er achteloos genoeg uitzag, al dacht ik niet dat ik ooit eerder in mijn leven tegen een muur had geleund. ‘Wat is er?’

‘Ik kan mijn iPod niet vinden. Heb jij die gepakt?’

‘Nee,’ zei ik kortaf en ik weerstond de neiging om haar te vertellen dat ik haar iPod nooit zou pakken, omdat die vol stond met balletmuziek en de verschrikkelijke band waar ze bezeten van was, The Bentley Boys, drie jongens met perfect opzij geföhnde pony’s en een dubieus muzikaal talent. ‘Vraag het mam maar.’

‘Oké,’ zei ze langzaam terwijl ze nog steeds achterdochtig naar me keek. Toen draaide ze op één teen om haar as en stampte roepend de keuken uit. ‘Mám!’

Ik liep de rest van de keuken door en was net bij de achterdeur aangekomen toen die openzwaaide. Ik sprong achteruit. Mijn oudere broer Warren manoeuvreerde met moeite door de deuropening, beladen met een doos van de bakker en een blad met bekers afhaalkoffie.

‘Goemorgen,’ zei hij.

‘Hoi,’ mompelde ik terwijl ik verlangend langs hem heen naar buiten keek en wenste dat ik vijf minuten eerder had geprobeerd te ontsnappen. Of, nog beter, dat ik gewoon door de voordeur was gegaan.

‘Mam had me om koffie en bagels gestuurd,’ zei hij en hij zette de dozen op het aanrecht. ‘Jij houdt toch van sesam?’

Ik haatte sesam. Warren was feitelijk de enige bij ons thuis die van sesam hield. Maar daar ging ik hem nu niet op wijzen. ‘Tuurlijk,’ zei ik. ‘Lekker.’

Warren koos een koffiebeker uit en nam een slokje. Hij was negentien en dus maar twee jaar ouder dan ik, maar hij was zoals gewoonlijk gekleed (in een kaki broek en een poloshirt) alsof hij elk moment gevraagd kon worden om een bestuursvergadering voor te zitten of een rondje golf te spelen. ‘Waar is iedereen?’ vroeg hij even later.

‘Geen idee,’ zei ik, in de hoop dat hij zelf naar ze op zoek zou gaan. Hij knikte en nam nog een slok, alsof hij alle tijd van de wereld had. ‘Ik denk dat ik mam boven hoorde,’ zei ik toen duidelijk was geworden dat mijn broer van plan was de ochtend door te brengen met koffiedrinken en voor zich uit staren.

‘Ik ga even zeggen dat ik terug ben,’ zei hij en hij zette zijn koffie neer, precies zoals ik gehoopt had. Warren liep naar de deur, maar stopte toen en draaide zich nog even om: ‘Is hij al op?’

Ik haalde mijn schouders op. ‘Weet niet,’ zei ik terwijl ik mijn stem luchtig probeerde te houden, alsof dit een normale vraag was. Maar tot een paar weken geleden was het idee dat mijn vader op dit tijdstip nog lag te slapen – of zelfs maar thuis was – totaal ondenkbaar geweest.

Warren knikte nog een keer en ging de keuken uit. Zo gauw hij weg was, rende ik naar de deur.

Ik snelde onze oprit af en slaakte een diepe zucht toen ik de stoep had bereikt. Toen begon ik Greenleaf Road zo snel mogelijk af te lopen. Ik had waarschijnlijk beter met een auto kunnen gaan, maar sommige dingen waren een

gewoonte en de laatste keer dat ik ervandoor ging was jaren voor ik mijn rijbewijs haalde.

Hoe verder ik liep, hoe rustiger ik werd. Het rationele deel van mijn brein zei wel dat ik op een bepaald moment terug zou moeten, maar ik wilde nu niet naar het rationele deel van mijn brein luisteren. Ik wilde gewoon net doen alsof het niet zou gaan gebeuren: deze dag, deze hele zomer-vakantie. En dat werd naarmate de afstand tussen mij en het huis groter werd steeds makkelijker. Ik was al een tijdje aan het lopen en rommelde net in mijn tas op zoek naar mijn zonnebril toen ik een metalig gerinkel hoorde en opkeek.

De moed zonk me in de schoenen. Het was Connie, van het witte huis aan de overkant. Ze liet de hond uit en zwaaide naar me. Ze was van de leeftijd van mijn ouders en ooit had ik wel haar achternaam geweten, maar ik kon er nu niet meer op komen. Ik liet mijn zonnebril weer in mijn tas vallen, naast iets waarvan ik nu zag dat het Gelseys iPod was (oeps), die had ik natuurlijk gepakt omdat ik dacht dat het de mijne was. Ik kon Connie alleen nog ontlopen door haar schaamteloos te negeren of me om te draaien en het bos in te rennen. En ik had zo'n gevoel dat allebei die opties het soort gedrag waren waar mijn moeder onmiddellijk van op de hoogte zou worden gesteld. Ik zuchtte en plakte een glimlach op mijn gezicht toen ze dichterbij kwam.

'Ha, Taylor!' riep ze met een brede glimlach. Haar hond, een grote golden retriever die er nogal dom uitzag, trok hijgend en kwispelend aan zijn riem om bij me te komen. Ik keek naar hem en deed een klein stapje achteruit. Wij hadden nooit een hond gehad en al vond ik ze in theorie wel

leuk, ik had niet zoveel ervaring met ze. En zelfs al had ik de reality show *Top Dog* veel vaker gezien dan zou moeten voor iemand zonder hond, dat hielp niet echt als je er in het werkelijke leven eentje tegenkwam.

‘Hé, Connie,’ zei ik terwijl ik al een beetje door begon te lopen, in de hoop dat ze de hint zou begrijpen. ‘Leuk om je te zien!’

‘Jou ook,’ antwoordde ze automatisch, maar ik zag haar glimlach verdwijnen toen haar blik over mijn gezicht en mijn kleren gleed. ‘Je ziet er anders uit vandaag,’ zei ze. ‘Heel... ontspannen.’

Connie zag me meestal in mijn uniform van de Stanwich Academy (witte blouse en kriebelige ruitrok) en ik twijfelde er niet aan dat ik er nu heel anders uitzag, want ik was zo uit bed gerold, had niet de moeite genomen om mijn haar te borstelen en droeg slippers, een afgeknipte spijkerbroek en een verwassen wit T-shirt met LAKE PHOENIX SWIMTEAM erop. Het shirt was feitelijk niet eens van mij, maar ik had het zoveel jaar geleden al ingepikt dat ik het nu als mijn eigendom zag.

‘Vast wel,’ zei ik tegen Connie en ik zorgde ervoor dat ik bleef glimlachen. ‘Nou...’

‘Nog grote plannen voor de zomer?’ vroeg ze opgewekt, blijkbaar volkomen onbewust van het feit dat ik het gesprek probeerde te beëindigen. De hond begreep waarschijnlijk dat dit wel even ging duren, plofte aan haar voeten neer en legde zijn kop op zijn poten.

‘Niet echt,’ zei ik in de hoop dat dat genoeg zou zijn. Maar ze bleef me met opgetrokken wenkbrauwen aankijken, dus ik onderdrukte een zucht en ging verder. ‘We gaan

deze zomervakantie naar ons huis aan het meer. We vertrekken vandaag.’

‘O, geweldig!’ zei ze dweperig. ‘Dat klinkt heerlijk. Waar ligt het ergens?’

‘In de Poconos,’ zei ik. Ze fronste, alsof ze de naam niet kon thuisbrengen, dus ik legde het uit: ‘De Pocono Mountains. In Pennsylvania?’

‘O, oké,’ zei ze en ze knikte, maar ik kon aan haar gezicht zien dat ze nog steeds niet wist waar ik het over had, en dat was eigenlijk ook wel te verwachten. Een paar van mijn vriendinnen hadden ook een zomerhuis, maar dat lag dan op Nantucket of Cape Cod, dat soort plekken. Ik kende niemand met een zomerhuis in de bergen van Noord-oost-Pennsylvania.

‘Nou,’ zei Connie, nog steeds met die stralende glimlach, ‘een huis aan een meer! Dat moet heerlijk zijn.’

Ik knikte, want ik vertrouwde mezelf niet genoeg om antwoord te geven. Ik wilde helemaal niet terug naar Lake Phoenix. Ik wilde zo ontzettend niet terug dat ik stiekem het huis uit was geslopen, zonder een echt plan en met niks anders bij me dan de iPod van mijn zusje. Alles liever dan daar weer naartoe te moeten.

‘Nou,’ zei Connie terwijl ze aan de riem trok zodat de hond sloom overeind kwam, ‘doe je vader en moeder de groeten van me! Ik hoop dat het goed met ze gaat en...’

Ze hield ineens op, haar ogen groot, terwijl een lichte bloes over haar wangen gleed. Ik herkende de tekenen onmiddellijk, ook al had ik ze tot drie weken geleden nog nooit gezien. Ze had het zich Herinnerd.

Ik had geen idee hoe ik ermee om moest gaan, maar het

bleek onverwacht in mijn voordeel te werken. Op de een of andere manier wist iedereen op school het binnen een dag, ook de leraren, al kon ik niet ontdekken hoe en door wie die op de hoogte waren gebracht. Maar het was de enige verklaring voor het feit dat ik voor al mijn vakken met vlag en wimpel was geslaagd, zelfs voor wiskunde, waar ik toch bijna een onvoldoende voor stond. En alsof dat nog niet genoeg bewijs was, had mijn lerares Engels toen ze de opgaven voor de eindtoets uitdeelde de mijne op mijn tafel gelegd en er even haar hand op laten rusten, zodat ik naar haar opkeek.

‘Ik weet dat leren nu heel moeilijk voor je moet zijn,’ had ze zachtjes gezegd, alsof niet de hele klas mee zat te luisteren, met de oren gespist om elke lettergreep op te vangen. ‘Dus doe maar gewoon je best, oké Taylor?’

En ik had op mijn lip gebeten en Dapper Geknikt en was me er de hele tijd van bewust dat ik maar deed alsof, dat ik gewoon deed wat ze van me verwachtte. En ik had inderdaad een A voor die toets, terwijl ik alleen het einde van *The Great Gatsby* maar vluchtig had doorgelezen.

Alles was veranderd. Of, om precies te zijn, alles ging veranderen, maar er wás tot nu toe nog niet echt iets veranderd. En dat maakte het medeleven vreemd, alsof mensen zeiden hoe erg ze het vonden dat mijn huis was afgebrand terwijl het nog gewoon overeind stond; er lag alleen vlakbij een gloeiend kooltje te wachten.

‘Dat doe ik,’ zei ik snel, zodat Connie niet een van die goedbedoelde toespraakjes hoefde af te steken, stotterend en wel, die ik inmiddels niet meer aan kon horen. Of nog erger, dat ze me over die vriendin van een vriendin ging ver-

tellen die op wonderbaarlijke wijze was genezen door middel van accupunctuur/meditatie/tofoe, en of we daar al aan hadden gedacht? ‘Bedankt.’

‘Hou je taai,’ zei ze en ze gaf die woorden meer betekenis mee dan gebruikelijk terwijl ze haar hand uitstak en me een klopje op mijn schouder gaf. Ik zag het medelijden in haar ogen, maar ook de angst. Ze hield toch een beetje afstand, want als mijn familie zoiets kon overkomen, dan gold dat ook voor de hare.

‘Jij ook,’ zei ik. Ik probeerde te blijven glimlachen tot ze opnieuw had gezwaaid en verder de straat door liep, de hond voorop. Ik bleef de andere kant op lopen, maar ik had niet meer het gevoel dat mijn ontsnapping alles beter zou maken. Waarom zou je proberen weg te lopen als iedereen die je tegenkwam je toch bleef herinneren aan precies datgene waar je voor wegliep? Ik had er al een hele poos niet meer zo’n behoefte aan gehad, maar toen ik kleiner was liep ik regelmatig weg. Het was allemaal begonnen toen ik vijf was en boos omdat ik vond dat mama alleen maar aandacht had voor baby Gelsey, en Warren zoals gewoonlijk niet met me wilde spelen. Toen ik kwaad het huis uit stampte zag ik daar opeens de oprit en de wijde wereld die aan het eind ervan naar me wenkte. Ik was de straat in gelopen en had me eigenlijk vooral afgevraagd hoelang het zou duren voor iemand doorhad dat ik weg was. Ik werd al snel teruggevonden en mee naar huis genomen, maar dat was het begin van een terugkerend patroon, en weglopen werd mijn favoriete manier om met dingen om te gaan die me overstuur maakten. Het werd uiteindelijk zo’n routine dat mijn moeder als ik in tranen bij de voor-

deur stond en aankondigde dat ik voor eens en voor altijd van huis wegliep, alleen maar knikte zonder me echt aan te kijken en zei dat ik wel voor het eten thuis moest zijn.

Ik had net Gelseys iPod gepakt – zelfs bereid om de Bentley Boys te verdragen als dat betekende dat mijn gedachten even werden afgeleid – toen ik achter me de lage brom van een sportwagen hoorde.

Ik kon nog net bedenken dat ik al langer weg moest zijn dan ik zelf doorhad voor ik me omdraaide, wetend wat ik zou zien. Mijn vader zat achter het stuur van zijn lage zil-verkleurige auto en glimlachte naar me. ‘Hé, meisje,’ zei hij door het open raampje aan de passagierskant. ‘Wil je een lift?’

Ik wist dat het geen zin had om nog langer te doen alsof, dus trok ik het portier open en stapte in. Mijn vader keek me aan en trok zijn wenkbrauwen op. ‘Nog nieuws?’ vroeg hij, zijn standaardbegroeting.

Ik haalde mijn schouders op en keek naar de grijze vloermatten. Ze waren nog steeds smetteloos, en hij had de auto al een jaar. ‘Ik weet niet, ik had gewoon zin in een wandelingetje.’

Mijn vader knikte. ‘Natuurlijk,’ zei hij overdreven serieus, alsof hij me helemaal geloofde. Maar we wisten allebei wat ik echt aan het doen was. Het was meestal mijn vader die me kwam halen. Hij leek altijd te weten waar hij me kon vinden, en als het nog niet te laat was bracht hij me niet meteen naar huis maar gingen we, nadat ik hem had beloofd dat ik niks tegen mijn moeder zou zeggen, eerst een ijsje eten.

Ik deed mijn riem om en tot mijn verbazing draaide mijn

vader de auto niet om, maar reed hij door en nam hij de afslag naar het centrum. ‘Waar gaan we heen?’ vroeg ik.

‘Ik dacht dat we wel een ontbijtje konden gebruiken,’ zei hij, terwijl hij even naar me keek toen hij voor een rood licht stopte. ‘Om de een of andere reden hebben we alleen sesambagels in huis.’

Daar moest ik om glimlachen, en toen we er waren liep ik achter mijn vader aan Stanwich Delicatessen binnen. Het was er afgeladen, dus hield ik me afzijdig en liet ik hem bestellen. Toen ik de winkel rondkeek zag ik Amy Curry vooraan in de rij staan, hand in hand met een lange knappe vent in een T-shirt van Colorado College. Ze was vorige zomer met haar moeder en haar broer bij ons in de straat komen wonen en ik kende haar niet zo goed, maar ze glimlachte en zwaaide naar me en ik zwaaide terug.

Toen mijn vader aan de beurt was, keek ik hoe hij onze bestelling afratelde en iets zei wat de jongen achter de toonbank aan het lachen maakte. Op het eerste gezicht zou je niet denken dat er iets mis was. Hij was misschien iets dunner en zijn huid zag een heel klein beetje geel. Maar daar probeerde ik niet op te letten toen ik keek hoe hij wat kleingeld in de foaienpot stopte. Ik probeerde niet te zien hoe moe hij eruitzag, probeerde de brok in mijn keel weg te slikken. En ik probeerde vooral niet te denken aan wat de deskundigen die het konden weten hem hadden verteld: dat hij nog zo’n drie maanden te leven had.

‘Moeten we hiernaar luisteren?’ zeurde Gelsey op de voorbank, voor de derde keer in tien minuten.

‘Je zou er nog iets van kunnen leren,’ zei Warner aan de bestuurderskant. ‘Toch, Taylor?’

Ik lag languit op de achterbank, zette mijn zonnebril op en draaide het volume van mijn iPod wat hoger. Ik had geen zin om antwoord te geven. Lake Phoenix was maar drie uur rijden van ons huis in Stanwich in Connecticut, maar dit leek wel de langste autorit van mijn leven. En omdat mijn broer reed als een bejaarde (hij had zelfs een keer een boete gekregen omdat hij te langzaam reed en daarmee een gevaarlijke verkeerssituatie veroorzaakte) had het ons vier uur gekost om er te komen; het was dus écht bijna de langste autorit van mijn leven.

We zaten maar met z’n drieën in de oude Land Cruiser die Warren en ik deelden. Mijn ouders waren vooruitgegaan, de auto van mijn moeder volgestouwd met alle benodigdheden voor een hele zomervakantie. Ik had de hele rit geprobeerd om het geruzie tussen mijn broer en zus te negeren, dat vooral draaide om waar ze naar zouden luisteren. Gelsey wilde alleen de Bentley Boys draaien en Warren wilde per se zijn cd met hoorcolleges opzetten. Warren had gewonnen en iemand met een eentonig Engels accent vertelde me meer over kwantummechanica dan ik er ooit over wilde weten.

Al was ik in vijf jaar niet meer terug geweest, toch had ik elke afslag tijdens de rit ernaartoe kunnen voorspellen. Mijn ouders hadden het huis al voor mijn geboorte gekocht en we hadden er jarenlang elke zomer doorgebracht. We gingen er begin juni al heen en kwamen eind augustus pas weer terug. Mijn vader bleef doordeweeks in zijn eentje in Connecticut en kwam in de weekends naar ons toe. De zomervakanties waren toen het hoogtepunt van het jaar voor mij, en het hele schooljaar lang telde ik af tot juni en alles wat een zomer in Lake Phoenix beloofde. Maar op mijn twaalfde was de zomer zo dramatisch geëindigd dat ik ontzettend opgelucht was toen we het volgende jaar niet meer teruggingen. Die vakantie had Warren besloten dat hij echt aan zijn cv moest werken en ging hij een intensief pre-universitair programma aan Yale volgen. Gelsey had net een nieuwe balletleraar en wilde de lessen niet een hele zomer onderbreken. En ik wilde niet terug naar Lake Phoenix om het zootje dat ik ervan had gemaakt onder ogen te zien. Ik ontdekte een oceanografiekamp (dit speelt zich af in de korte tijd dat ik marien bioloog wilde worden; die tijd is nu voorbij) en smeekte mijn ouders of ik erheen mocht. En sinds die tijd was er ieder jaar wel iets wat ons verhinderde de zomer bij het meer door te brengen.

Gelsey ging naar balletkampen waar ze ook bleef slapen en Warren en ik begonnen allebei aan zo'n educatief en maatschappelijk verantwoord zomerkamp (hij bouwde een speeltuin in Griekenland, ik probeerde tevergeefs een hele zomer lang Mandarijn te leren tijdens een talenkamp in Vermont). Toen duidelijk werd dat we het allemaal te druk kregen om vrij te nemen en de hele zomer samen in Penn-

sylvania door te brengen, begon mijn moeder het huis te verhuren.

En dit jaar had daar geen uitzondering op moeten zijn. Gelsey zou weer naar het balletkamp gaan, waar zij de aankomende ster was, Warren zou stage gaan lopen bij het advocatenkantoor van mijn vader en ik zou heel veel gaan zonnebaden. Ik kon niet wachten tot het schooljaar voorbij was. Mijn ex-vriendje Evan had het een maand voor de vakantie uitgemaakt en mijn vrienden, die de groep niet wilden opsplitsen, hadden allemaal zijn kant gekozen. Onder gewone omstandigheden zou het vooruitzicht van een zomer weg heel aantrekkelijk zijn geweest, gezien mijn plotselinge gebrek aan vrienden en een sociaal leven. Maar ik wilde niet terug naar Lake Phoenix. Ik had vijf jaar lang geen stap meer in Pennsylvania gezet. Tot drie weken geleden had niemand er zelfs maar over gedácht om de zomer met zijn vijven door te brengen. En toch was dat nu precies wat er ging gebeuren.

‘We zijn er!’ kondigde Warren opgewekt aan en ik voelde dat de auto langzamer ging rijden.

Ik deed mijn ogen open en keek om me heen. Eerst zag ik alleen maar groen. De bomen langs de weg waren felgroen, net als het gras eronder. En ze stonden dicht op elkaar, zodat je alleen een glimp opving van de tuinpaden en de huizen die erachter lagen. Ik keek even naar de temperatuur op het dashboard en zag dat het hier tien graden koeler was dan in Connecticut. Of ik het leuk vond of niet, ik was weer in de bergen.

‘Eindelijk,’ mompelde Gelsey op de voorstoel.

Ik rekte mijn nek vanwege de ongemakkelijke houding waarin ik had geslapen en was het voor één keer helemaal

met mijn zusje eens. Warren ging nog langzamer rijden, deed zijn richtingaanwijzer aan en reed toen ons grindpad op. In Lake Phoenix waren alleen grindpaden, en aan dat van ons had ik altijd onze zomer afgemeten. In juni kon ik op blote voeten nauwelijks van de auto naar de veranda komen en kromp ik bij elke stap ineen doordat de stenen in mijn bleke, kwetsbare voeten drongen die het hele jaar beschermd waren geweest door schoenen. Maar in augustus waren mijn voeten gehard en diepbruin, met scherp afstekende witte strepen van mijn slippers, en kon ik zonder erbij na te denken op blote voeten over het grindpad rennen.

Ik maakte mijn riem los en boog me tussen de twee stoelen door om beter te kunnen kijken. En daar, recht voor me, lag ons vakantiehuis. Het eerste wat me opviel was dat het er nog precies hetzelfde uitzag. Hetzelfde donkere hout, hetzelfde puntdak, de ramen van de vloer tot het plafond, de veranda om het hele huis heen.

Het tweede wat me opviel was de hond.

Hij zat op de veranda, bij de deur. Hij ging niet staan en rende ook niet weg toen de auto dichterbij kwam, maar hij begon te kwispelen alsof hij al die tijd op ons had zitten wachten.

‘Wat is dát?’ vroeg Gelsey toen Warren de motor uitzette.

‘Wat is wat?’ vroeg Warren. Gelsey wees, en hij tuurde door de voorruit. ‘O,’ zei hij een ogenblik later, en het viel me op dat hij geen aanstalten maakte om uit te stappen. Mijn broer ontkende het altijd, maar hij was bang voor honden; hij was al bang voor ze sinds een idiote babysitter hem naar *Cujo* had laten kijken toen hij zeven was.

Ik deed mijn portier open en stapte het grind op om een

kijkje te nemen. Dit was niet 's werelds meest aantrekkelijke hond. Hij was redelijk klein, maar niet zo klein dat je hem in je tas kon stoppen of er per ongeluk op zou gaan staan. Hij was goudbruin en zijn haar stond alle kanten op, waardoor hij er verbaasd uitzag. Hij zag eruit als een bastaard, met de grote rechtopstaande oren van een Duitse Herder, een stompe snuit en een lange, collie-achtige staart. Ik kon zien dat hij een halsband met een penning om had, dus het was duidelijk geen zwerfhond.

Gelsey stapte ook uit, maar Warren bleef zitten en deed het raampje op een kier open toen ik naar hem toe kwam. 'Ik eh... ik blijf wel hier en zorg voor de bagage,' mompelde hij terwijl hij mij de sleutels gaf.

'Serieus?' zei ik met opgetrokken wenkbrauwen. Warren werd knalrood en draaide snel zijn raampje dicht, alsof dit kleine hondje zich zó op de voorbank van de Land Cruiser zou storten.

Ik stak het grindpad over en liep de drie treden naar het huis op. Ik verwachtte dat de hond ervandoor zou gaan zo gauw ik dichterbij kwam, maar hij kwispelde juist nog harder, wat flinke herrie maakte op de houten veranda.

'Hup,' zei ik terwijl ik naar de deur liep, 'wegwezen.' Maar hij ging niet weg, hij trippelde naar me toe alsof hij van plan was mee naar binnen te gaan. 'Nee,' zei ik streng en ik probeerde net zo te klinken als Randolph George, de bebrilde Britse presentator van *Top Dog*. 'Ga weg.' Ik deed een stap naar hem toe en de boodschap leek eindelijk over te komen, want de hond schoot weg en liep toen de trap van de veranda af en het tuinpad over met, voor een hond, een heleboel tegenzin.

Toen het gevaar van de schurkachtige hond was geweken deed Warren zijn portier open. Hij stapte voorzichtig uit en keek de oprit af, waar geen enkele andere auto te zien was. ‘Pap en mam hadden er allang moeten zijn.’

Ik trok mijn mobiel uit de zak van mijn shorts en zag dat hij gelijk had. Ze waren een paar uur voor ons weggegaan en hadden waarschijnlijk niet het hele eind 65 kilometer per uur gereden. ‘Gelsey, kun jij...’ Ik draaide me om naar mijn zusje en zag dat ze zo’n beetje dubbelgevouwen stond, met haar neus tegen haar knie. ‘Alles goed?’ vroeg ik en ik probeerde haar ondersteboven aan te kijken.

‘Prima,’ zei ze gesmoord. ‘Even stretchen.’ Ze kwam langzaam overeind, met een vuurrood gezicht. Terwijl ik toekeek kreeg haar gezicht weer de gewone kleur. Bleek, met sproeten die in de zomer nog enorm in aantal zouden toenemen. Ze strekte haar armen en maakte er boven haar hoofd een perfecte cirkel van, liet ze toen weer vallen en trok haar schouders naar achteren. Voor het geval haar knotje en haar naar buiten staande voeten de wereld nog niet duidelijk genoeg lieten zien dat ze een ballerina was, had Gelsey de gewoonte om te stretchen, en vaak in het openbaar.

‘Nou, als je daarmee klaar bent,’ zei ik terwijl ze gevaarlijk ver achterover begon te buigen, ‘kun jij mam dan even bellen?’ Zonder op antwoord te wachten (vooral omdat ik zo’n gevoel had dat dat zoiets zou zijn als *Waarom doe je het zelf niet?*) koos ik de juiste sleutel aan de sleutelbos uit, draaide die om in het slot en stapte voor het eerst in vijf jaar het huis binnen.

Ik keek rond en slaakte een zucht. Ik was bang geweest

dat het huis na al die jaren verhuur drastisch veranderd zou zijn. Dat de meubels waren verschoven, dat er dingen bij waren gekomen, of dat je aan de sfeer zou kunnen voelen – moeilijk te beschrijven maar tastbaar – dat er iemand in onze ruimte was geweest. De Drie Beren hadden het gevoeld, en ik ook, dat jaar dat ik terugkwam van oceanografiekamp en meteen wist dat mijn moeder gasten in mijn kamer had laten slapen toen ik er niet was. Maar terwijl ik alles in me opnam, kwam dat gevoel niet omhoog. Het was ons vakantiehuis, precies zoals ik het me herinnerde. Alsof het al die tijd op mijn terugkeer had gewacht.

Beneden was de ruimte zo open mogelijk gehouden, dus kon ik alle kamers die geen slaapkamers of badkamers waren in één oogopslag zien. De ruimte reikte tot aan het puntdak, zodat er banen zonlicht over de versleten kleden op de houten vloer vielen. Daar stond de gekraste houten eettafel waar we nooit aan aten, die altijd gewoon de plek werd waar we onze handdoeken en de post dumpten. Rechts was de keuken, klein in vergelijking met onze grote ultramoderne keuken in Connecticut. Vanuit de keuken leidde een deur naar de afgeschermdde veranda. Die keek uit op het meer en daar aten we altijd, behalve de zeldzame keren dat het stortregende. Vanaf de veranda liep het pad naar onze steiger en Lake Phoenix. Door het keukenraam zag ik het licht van de late middagzon schitteren op het water.

Na de keuken kwam een zitgedeelte met twee banken tegenover de stenen open haard, de plek waar mijn ouders na het eten altijd gingen zitten om te lezen en te werken. Daar weer achter was de woonkamer met de versleten rib-

fluwelen bank, waar Warren en Gelsey en ik 's avonds meestal zaten. Een deel van de ingebouwde boekenkast stond vol bordspellen en puzzels en we waren gewoonlijk de hele zomer lang met een spel of een puzzel bezig. Risk was inmiddels op de bovenste plank gelegd, waar we er niet makkelijk bij konden. Dat was na die zomer waarin we allemaal geobsedeerd waren geraakt, geheime verdragen sloten en niet meer naar buiten gingen omdat we binnen om het bord bleven cirkelen.

Mijn ouders sliepen in de grote slaapkamer boven, met een eigen badkamer, maar onze slaapkamers lagen allemaal aan dezelfde gang en dat betekende dat Warren, Gelsey en ik samen de badkamer beneden moesten gebruiken. Daar keek ik niet echt naar uit, want ik was er in Connecticut aan gewend geraakt om mijn eigen badkamer te hebben. Ik liep de gang door naar mijn slaapkamer en keek even de badkamer in. Die was kleiner dan ik me herinnerde. Veel te klein, eigenlijk, om hem met z'n drieën te delen zonder elkaar te vermoorden.

Ik kwam bij mijn kamer en duwde de deur open met dat oude bordje met TAYLORS PLACE erop dat ik totaal was vergeten. Ik zette me schrap voor de confrontatie met de kamer die ik vijf jaar geleden voor het laatst had gezien, en met alle herinneringen die eraan kleefden.

Maar toen ik naar binnen stapte werd ik nergens anders mee geconfronteerd dan met een prettige, wat onbestemde kamer. Mijn bed was nog hetzelfde, met zijn oude koperen frame en rood-met-witte quilt, het logeerbed eronder geschoven. De houten ladekast en de spiegel met de houten lijst waren ook nog hetzelfde, net als de oude kist aan het

voeteneind van het bed waar altijd extra dekens in zaten voor de koude nachten die je in de bergen nu eenmaal hebt, zelfs in de zomer. Maar er stond niets meer in de kamer dat nog echt van mij was. De beschamende posters boven mijn bed, van de tieneracteur waar ik toen helemaal weg van was (en die sindsdien al een paar keer in een afkickkliniek had gezeten), waren inmiddels weggehaald. Mijn zwemvaantjes (meestal derde plaats) waren weg, net als de collectie lipgloss die ik een aantal jaren had beheerd. En dat was maar goed ook, probeerde ik mezelf te vertellen, want die zouden nu allemaal bedorven zijn geweest. Maar toch. Ik liet mijn tas vallen en ging op mijn bed zitten, kijkend naar de lege kast en de kale ladekast, op zoek naar enig bewijs dat ik hier twaalf zomers lang had gewoond, maar ik vond niks.

‘Gelsey, wat doe jij nou?’

De stem van mijn broer onderbrak mijn gedachten. Ik ging kijken wat er aan de hand was, liep de gang op en zag mijn zus knuffels haar kamer uit smijten. Ik dook weg voor een olifant en ging naast Warren staan, die gealarmeerd naar de stapel keek die zich voor zijn kamerdeur ophoopte.

‘Wat is er aan de hand?’ vroeg ik.

‘Ze hebben mijn kamer in een babykamer veranderd,’ zei Gelsey, haar stem vol minachting, en ze slingerde weer een knuffel de deur uit. Dit keer was het een paars paard dat ik vaag herkende. Het was waar, haar kamer was opnieuw ingericht. Er stond nu een ledikantje in de hoek en een commode, en haar tweepersoonsbed lag bedolven onder de aanstootgevende knuffels.

‘De huurders hadden waarschijnlijk een baby,’ zei ik ter-

wijl ik me opzij boog om geen donzige gele eend tegen mijn hoofd te krijgen. ‘Waarom wacht je niet gewoon tot mam er is?’

Gelsey rolde met haar ogen, een taal die ze het afgelopen jaar vloeiend had leren spreken. Ze kon er een enorm scala aan emoties mee vertolken, misschien omdat ze voortdurend oefende. Op dit moment gaf ze aan hoe ontzettend ik achterliep. ‘Het duurt nog een uur voor mam er is,’ zei ze. Ze keek naar de kleine kangoeroe in haar handen en draaide hem een paar keer om. ‘Ik heb haar net gesproken. Ze moest met pap naar Stroudsburg voor een gesprek met zijn nieuwe oncoloog.’ Dat laatste woord sprak ze heel voorzichtig uit, zoals we allemaal deden. Het was een woord waar ik een paar weken geleden nog nooit bij stil had gestaan. Toen dacht ik nog dat pap gewoon een beetje rugpijn had, zo weer opgelost. Ik wist niet eens precies wat de alvleesklier was en ik wist al helemaal niet dat alvleesklierkanker bijna altijd dodelijk is, of dat ‘stadium vier’ woorden waren die je nooit wilde horen.

Mijn vaders artsen in Connecticut hadden hem toestemming gegeven om de zomer in Lake Phoenix door te brengen onder de voorwaarde dat hij twee keer per maand naar een oncoloog zou gaan om de ontwikkelingen in de gaten te houden en dat hij, als het zover was, verpleeghulp zou inhuren als hij niet naar een hospice wilde. Blijkbaar was de kanker zo laat ontdekt dat er verder niets meer aan gedaan kon worden. Eerst had ik het gewoon niet kunnen bevatten. In alle medische films en series die ik ooit had gezien was er altijd wel een oplossing geweest, werd er op het allerlaatst toch nog een wonderbare, tot dan toe onontdekte remedie

gevonden. Niemand gaf een patiënt zomaar op. Maar het zag ernaar uit dat ze dat in het echte leven wel deden.

Ik ving heel even Gelseys blik en keek toen naar de vloer, naar de knuffels die in een rommelige stapel terecht waren gekomen. Geen van ons zei iets over het ziekenhuis en wat dat betekende, maar dat had ik ook niet verwacht. In ons gezin werd over emotionele dingen niet gepraat. Als ik bij mijn vriendinnen thuis was en zag hoe die met hun familie omgingen (de omhelzingen, het praten over hun gevoelens), voelde ik me soms... jaloers zou ik het niet noemen, eerder slecht op mijn gemak.

En wij drieën hadden nooit een hechte band gehad. Waarschijnlijk hielp het niet echt dat we zo verschillend waren. Warren was vanaf de kleuterschool al briljant en het had dan ook niemand verbaasd dat hij als beste van de klas eindexamen had gedaan. Gelsey en ik scheelden vijf jaar (en ze kon het grootste krengetje van de wereld zijn) dus een superwarme zussenband hadden we nooit gehad. Gelsey bracht bovendien zo veel mogelijk tijd door met dansen en daar had ik totaal geen belangstelling voor. En Gelsey en Warren hadden ook niet bepaald een band met elkaar. We waren gewoon nooit een eenheid geweest. Ooit had ik misschien wel gewild dat het anders was, zeker toen ik nog kleiner was en net de Narnia-boeken had gelezen, en *The boxcar children*, waarin de broers en zussen allemaal de beste vrienden waren en voor elkaar opkwamen. Maar ik had al lang geleden geaccepteerd dat dat bij ons niet ging gebeuren. Dat was niet per se slecht, zo was het nou eenmaal en het zou ook niet meer veranderen.

Net zoals het niet zou veranderen dat ik het ‘gewone’

kind in het gezin was. Zolang ik me kon herinneren was dat al zo. Warren was slim en Gelsey was getalenteerd en ik was gewoon Taylor, nergens echt goed in.

Gelsey begon weer knuffels de gang op te gooien. Ik besloot dat ik vandaag al veel te veel tijd met mijn broer en zus had doorgebracht en wilde net mijn kamer in gaan toen een oranje flits mijn blik trok.

‘Hé,’ zei ik en ik bukte om een knuffel op te rapen die ik meende te herkennen, ‘die is van mij, denk ik.’ In feite was het een knuffel die ik heel goed kende: een kleine pluchen pinguïn met een oranje-wit gestreepte sjaal. Het was niet de mooiste knuffel die ooit was gemaakt: ik kon nu zien dat de stof nogal goedkoop was en dat de vulling er op meerdere plekken uit dreigde te komen. Maar op de avond van de kermis, toen ik twaalf was, de avond van mijn eerste kus, de avond dat Henry Crosby hem voor mij had gewonnen, vond ik het de mooiste knuffel van de hele wereld.

‘Die herinner ik me nog,’ zei Warren en er kwam een blik in zijn ogen waar ik helemaal niet blij mee was. ‘Die heb je toch op de kermis gekregen?’ Mijn broer heeft een fotografisch geheugen, maar dat gebruikt hij meestal om obscure feitjes uit zijn hoofd te leren en niet om mij mee te kwellen.

‘Ja,’ mompelde ik en ik deed een stap achteruit.

‘Heeft Hény die niet voor je gewonnen?’ Warren gaf zijn naam een speciale draai. Ik had het gevoel dat ik werd gestraft omdat ik de draak had gestoken met Warrens angst voor kleine, ongevaarlijke hondjes. Ik wierp mijn broer een dreigende blik toe.

Gelsey keek ons om de beurt aan, geïnteresseerd. ‘Henry wie?’ vroeg ze.

‘Je weet wel,’ zei Warren en er kwam een klein lachje op zijn gezicht. ‘Henry Crosby. Hij had een jonger broertje, Derek of zoiets. Henry was Taylors vriendje.’

Davy, corrigeerde ik Warren in stilte. Ik voelde mijn wangen gloeien, belachelijk gewoon, en merkte dat ik een uitweg zocht. Als het mogelijk was geweest om dit gesprek te beëindigen zonder te verraden hoe ongemakkelijk ik me voelde, had ik het gedaan.

‘O ja,’ zei Gelsey langzaam. ‘Ik denk dat ik nog wel weet wie hij was. Hij was aardig voor me. En hij kende de namen van alle bomen.’

‘En...’ zei Warren, maar ik onderbrak hem, want ik wist niet hoeveel ik nog kon verdragen.

‘Hoe dan ook, je moet die rommel wel opruimen voor mam er is,’ zei ik met harde stem, en terwijl ik het zei wist ik dat het heel onwaarschijnlijk was dat mam Gelsey bestraffend toe zou spreken, om wat voor reden dan ook. Maar ik probeerde te doen alsof het wel zo was, terwijl ik zo waardig wegliep als mogelijk was met een knuffel onder je arm. Zonder enig idee waarom liep ik naar de keuken.

Henry Crosby. De naam weerklonk in mijn hoofd terwijl ik de pinguïn op het aanrecht zette en een van de kastdeurtjes open en dicht deed. Dat was iemand aan wie ik de afgelopen jaren bewust niet te veel had willen denken. Hij was gereduceerd, ingekort tot een verhaaltje op een pyjamafeestje als de onvermijdelijke vraag kwam: wie was je eerste vriendje? Ik had het Henry-verhaal nu perfect onder de knie, zodat ik er eigenlijk amper meer over na hoefde te denken.

O, dat was Henry. We waren al vrienden, in Lake Phoe-

nix, waar ons vakantiehuisje staat. En in de zomer toen we twaalf waren kregen we verkering. Hij gaf me mijn eerste kus op de zomerkermis... Op dit punt slaakte iedereen een zucht, en als iemand vroeg hoe het uit was gegaan, glimlachte ik en haalde mijn schouders op en zei iets als: ‘Nou, we waren twaalf, dus het was duidelijk dat er geen langetermijnvooruitzichten waren.’ En dan lachte iedereen en ik knikte en glimlachte, maar ondertussen dacht ik na over wat ik net had gezegd. Want geen enkel feit was formeel gezien gelogen. Maar toch was ook geen enkel feit echt de waarheid. Vooral de reden waarom het uit was gegaan. En dan zette ik de herinneringen aan die zomer uit mijn hoofd en praatte weer met de rest mee en bracht wat er was gebeurd (met Henry, en met Lucy, en wat ik had gedaan) terug tot dat verhaaltje. Alsof dat alles was.

Warren kwam even later de keuken in en stevende regelrecht op een grote kartonnen doos af die op het aanrecht stond. ‘Sorry,’ zei hij toen, terwijl hij de doos openklapte. ‘Ik maakte maar een grapje.’

Ik haalde mijn schouders op alsof het me niets kon schelen. ‘Geeft niks,’ zei ik. ‘Het is lang geleden.’ En dat was zo. Maar zo gauw we de grens over waren gegaan die Lake Phoenix scheidde van de rest van de wereld had Henry mijn gedachten gevuld, ook al had ik mijn iPod harder gezet om ze te overstemmen. Ik had zelfs naar zijn huis uitgekeken. En tot mijn verbazing had ik gezien dat het huis, vroeger roomwit, nu felblauw was geschilderd. En op het bord voor het huis stond niet meer CAMP CROSBY, maar MARYANNE’S HAPPY HOURS, met het silhouet van een martiniglas ernaast. Dat bewees dat het huis door nieuwe eigenaars

was overgenomen. Dat Henry er niet meer woonde. Mijn ogen bleven op het huis gericht tot het helemaal uit het zicht was verdwenen en ik realiseerde me dat ik hem misschien echt nooit meer zou zien. De aanwezigheid van Maryanne, wie ze ook was, leek dat een vaststaand feit te maken. Dit besef veroorzaakte een vreemde mix van gevoelens: nostalgie en teleurstelling tegelijk. Maar ik had vooral opluchting gevoeld, de hartkloppingen die je krijgt als je beseft dat je ergens mee weg bent gekomen.

Warren begon zijn doos uit te pakken. Hij zette rijen ketchupflessen netjes in het gelid op het aanrecht, alsof er een episch sauzengevecht in het verschiep lag.

Ik staarde ernaar. ‘Heeft Pennsylvania een ketchuptekort waar ik niks vanaf weet?’

Warren schudde zonder op te kijken zijn hoofd. ‘Ik neem gewoon voorzorgsmaatregelen,’ zei hij. ‘Je weet toch nog wel wat er de laatste keer gebeurde?’

En inderdaad, dat wist ik nog. Mijn broer was helemaal niet lastig met eten, heel anders dan Gelsey, die leefde van pasta en pizza en weigerde iets te eten wat ook maar een beetje pittig was. Maar hij had één uitzondering: ketchup. Warren deed die bijna overal op, hij at alleen Heinz en de ketchup moest koud zijn, niet op kamertemperatuur. Hij beweerde dat hij het verschil tussen de merken kon proeven en dat had hij ook een keer bewezen in het *food court* van een winkelcentrum toen we kleiner waren en ons ontzettend verveelden. Vijf jaar geleden had hij dus een trauma opgelopen toen we in Lake Phoenix aankwamen en het bleek dat er een run op Heinz was geweest en dat de winkel alleen nog eigen merk ketchup had. Warren weigerde die

zelfs maar te proberen en had met mijn vaders zakelijke creditcard een doos Heinz besteld, die de volgende dag werd geleverd. Toen mijn vader daarachter kwam was hij niet blij. En de accountant van zijn bedrijf ook niet.

Nu had hij maatregelen genomen om zo'n tragedie te voorkomen. Warren zette twee flessen in de bijna lege koelkast en begon de rest in de kast te zetten. 'Wil je dat ik vertel hoe ketchup is uitgevonden?' vroeg hij met een uitdrukking op zijn gezicht die ik helaas maar al te goed kende.

Warren was dol op feiten, altijd geweest sinds een goedbedoelend maar nu verafschuwd familielid hem *Per Ongeluk Ontdekt!* had gegeven, een boek over beroemde uitvindingen die per ongeluk waren gedaan. Daarna kon je geen gesprek meer met Warren voeren zonder dat hij een of ander feitje liet vallen. Die zoektocht naar nutteloze kennis (dankzij zijn net zo amusante vreemde-woorden-tic wist ik dat dat ook wel 'arcana' genoemd werd) was in de loop der tijd alleen maar toegenomen. Uiteindelijk hadden we zo veel geklaagd dat Warren ons de feiten niet meer meedeelde, maar nu alleen zei dat hij ons de feiten zou kunnen meedelen. Dat was naar mijn mening niet echt een verbetering.

'Later misschien,' zei ik, al was ik best een beetje benieuwd naar de toevallige ontdekking van ketchup en hoopte ik dat het niet iets heel smerigs of verontrustends was zoals bij Coca-Cola. Die bleek het gevolg te zijn van een mislukte poging om aspirine te maken. Ik keek om me heen, op zoek naar een uitweg, en zag het meer door het keukenraam. En opeens wist ik dat dat de enige plek was waar ik nu wilde zijn.

Ik liep de afgeschermdde veranda op en toen door de zijdeur in de richting van onze steiger. Toen ik naar buiten stapte hief ik mijn gezicht op naar de zon. Vijf houten treden leidden naar een kleine met gras begroeide heuvel, met aan de voet daarvan de steiger. Al lag hij direct achter ons huis, we hadden hem altijd met de burens aan beide kanten gedeeld. De steiger was niet bijzonder lang of indrukwekkend, maar ik had hem altijd precies lang genoeg gevonden voor een flinke aanloop en een bommetje in het meer, en het water was diep genoeg zodat je niet bang hoeft te zijn dat je de bodem raakte.

In het gras naast de steiger lagen een paar kajaks en een kano, maar daar lette ik nauwelijks op toen ik dichterbij kwam. Gemotoriseerde vaartuigen waren verboden op het meer, dus de middagstilte werd niet verbroken door het gebrul van motoren; er peddelde alleen in de verte een eenzame kanoër voorbij. Lake Phoenix was groot, er lagen drie eilandjes in en het werd omringd door pijnbomen. Het meer mocht dan omvangrijk zijn, onze steiger lag aan één kant van een smalle doorgang en dus konden wij de steigers aan de andere kant en de mensen erop makkelijk zien.

Ik keek naar de overkant, naar de steiger tegenover die van ons die altijd van de familie Marino was geweest. Lucy Marino was twaalf zomers lang mijn beste vriendin geweest in Lake Phoenix, en een hele poos was haar huis me net zo vertrouwd geweest als het mijne. We logeerden bijna elke nacht bij elkaar, afwisselend bij haar en bij mij, en mijn moeder raakte daar zo aan gewend dat ze altijd Lucy's favoriete cornflakes in huis had. Ik probeerde meestal niet aan Lucy te denken maar het was me niet ont-

gaan, vooral de laatste tijd, dat Lucy eigenlijk mijn laatste ‘we vertellen elkaar alles’-vriendin was geweest. Op school wisten ze niet hoe ze moesten reageren op het nieuws over mijn vader en van de ene op de andere dag leek het alsof ik ook niet wist hoe ik er met anderen over moest praten. En omdat ik radicaal uit mijn oude vriendengroep was gegooid, was ik aan het eind van het schooljaar, toen de voorbereidingen voor onze vakantie hier begonnen, alleen over. Zonder iemand om mee te praten. Maar lang geleden was Lucy degene aan wie ik alles vertelde, tot onze vriendschap, net als al het andere, kapot was gegaan.

Uit gewoonte keek ik naar de steigerpaal. In al die jaren hadden Lucy en ik vanaf onze steigers een heel complex communicatiesysteem ontwikkeld, met behulp van zaklampen en onze eigen morseseinen als het donker was en een heel onnauwkeurige methode met seinvlaggen als het licht was. En als een van ons de ander echt heel nodig moest spreken, bonden we een roze bandana aan de steigerpaal. Toegegeven, het systeem was niet al te efficiënt en meestal hadden we elkaar al aan de telefoon voor we de lichten, de vlaggen of de bandana’s zelfs maar hadden opgemerkt. Vandaag was haar steigerpaal natuurlijk bandanaloo.

Ik schopte mijn slippers uit en liep op blote voeten over de door de zon verwarmde planken van de steiger. Er was in al die jaren zoveel over de steiger gelopen dat je nooit bang hoefde te zijn voor splinters, zoals op de veranda. Ik ging sneller lopen, ik rende bijna om zo snel mogelijk aan het eind te komen en de geur van het water en de pijnbomen op te snuiven en mijn tenen om de rand te krullen.

Maar toen ik er bijna was stond ik met een ruk stil. Er

bewoog iets aan het eind van de steiger. De kajak die ik al eerder had gezien, lag nu aangemeerd op het water te dobberen en ik zag de jongen die erin had gezeten het trappetje van de steiger op klimmen. Hij hield zich met één hand vast, in de andere had hij de kajakpeddel. De zon weerkaatste op het water en tegen dat verblindende licht was zijn gezicht niet te zien toen hij de steiger op stapte, maar ik dacht dat het wel een van de burens zou zijn. Hij liep naar voren, uit het licht, bleef toen met een ruk staan en staarde me aan. Ik knipperde van verbazing met mijn ogen en staarde terug.

Tegenover me, vijf jaar ouder, volwassen geworden en veel knapper dan ik me hem herinnerde, stond Henry Crosby.

www.defonteinmeidenboeken.nl

Oorspronkelijke titel: *Second Chance Summer*

Verschenen bij Simon & Schuster BFYR, een imprint van Simon & Schuster Children's Publishing Division, New York

© 2012 Morgan Matson

Voor deze uitgave:

© 2013 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling: Hanneke Majoor

Omslagafbeelding: iStockPhoto

Omslagontwerp: Hans Gordijn, Baarn

Grafische verzorging: BECO DTP-Productions, Epe

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 3351 0

NUR 284, 285